

- ▶ PRENUMERERA
- ▶ ANNONSERA
- ▶ E-TIDNING
- ▶ PLATSANNONSER

RECENSION SKÖNLITTERATUR

Ett maskrosbarn – men hur?

Publicerad 2007-05-11

”Av kärlekssvält sökte sig min mamma och pappa omätligt till varandra. Så blev svälten min.” I självbiografin *Skammens boning* beskriver Doris Dahlin sin familj i målande ordalag.

Mest givande är ändå hennes i detalj realistiska minnesbilder från en fattig 1950-talsmiljö med utedass på gården och fruset vatten på vintern.

Mammans kärlek räckte långt in i mannens djupnande alkoholism. Pappan stal familjens pengar men snickrade samtidigt möbler till sin älskade familj. Det enda barnet blev därmed så älskat att det fick bära ett tungt och tystat ansvar.

Men ändå. Doris var bäst i klassen i allt, lucia varje år, högt respekterad av lärare och skolkamrater. Hur kunde hon vara både nedtyngd av skam och så osedvanligt stark? Berodde det på revanschlust, pliktmedvetande eller släktnätverket? Jag önskar att Doris Dahlin, som är utbildad gestaltterapeut, kunnat ge en tydligare förklaring.

Kerstin Elworth